

Pritožbo na poljedelsko ministerstvo je opustil, in bi bila najbrž brez vspeha.

To pa še ni vse. Kmet ni mogel plačati stroškov in so mu zarubili jedno od njegovih dveh krav in jo tudi na dražbi prodali. Drugo kravo je moral prodati, da je plačal davke in neke druge potrebščine in sedaj je uničen,

Ta dogodek kaže, kako škodljiva je za kmeta določba, da mora zavarovati svoja drevesa. Pomisliti je pri tem, da kmetov plot pri vrtu po zimi lahko podere vihar ali pa sneg. Res se govori, da na Češkem nekateri kmetje še ne marajo za premembo lovskega zakona, ker sedaj več dobe za lovske škode, kot bi jim sadje donášalo. Če je to res, ne vemo, a jako dvomimo. Če pa tudi češki kavalirji škode kavalirski plačajo, iz tega še ne sledi, da bi drugod bile dobre take določbe, kajti povsod posestniki lova škode tako kavalirski ne plačujejo, kakor kaže baš omenjeni dogodek.

Kmetijske raznoterosti.

Molženje krave do tega časa, da ima mleko, je škodljivo. Navadna krava zgubi mleko tri mesece, predno ima tele. Dobre krave mlekarice pa molzejo tudi tako dolgo, da imajo tele. Dobro pa jih ni tako dolgo molsti, ker se potem tele dobro ne razvije, ker se s tem krava oslabi in ker potem krava nima toliko mleka, kakor bi ga imela sicer. Zato naj se pa umetno ustavi mleko, ako ga tako krava ne zgubi. Od 12 tednov predno ima tele, dalje naj se vedno redkeje molze, sprva po drakrat, namesto trikrat na dan, potem pa jedenkrat na dan, nato pa jedenkrat na 36 ur, nato pa najedenkrat na 48 ur. Če se tako ravna, bode krava zgubila mleko. Pomolsti se pa krava mora vselej popolnoma. Nikakor ni dobro, ako se pušča mleko v vimenu.

Poučni in zabavni del.

Slovenska pesmarica.

Zdi se nam potrebno, prijatelje družbe sv. Mohorja še posebej opozoriti na jedno knjigo, ki začne to leto kot družbena knjiga izhajati. To je „Slovenska pesmarica“

Koliko vrednost ima pošteno petje za ves narod, kakor za posameznike, tega nam ni potreba tukaj razkladati. Omenimo le krasne besede našega nepozabnega škofa Antona Slomška, katere je zapisal pred tri in štiridesetimi leti v svoji pesmarici: „Šola vesela lepega petja“. On pravi ondi: „Vesela pesen žalostno srce zvedri — mila pesen ohladi njegove rane. Lepa pesen je božji dar.“

Slovenci, v obče radi pojejo, toda naše krasne pesni so še vse premalo prodrle v sredino naroda. Pri poliču sladkega vinca ali omamljivega žganja res da marsikdo povzdigne svoj glas in zakroži kakšno pesmico, ali ne vprašajmo, kakšna je ta pesen. Čestokrat je prav nespodobna in nelepa. Zlasti ob jezikovnih mejah, v prvi vrsti na Koroškem, čujemo dostikrat mladeniče in tudi deklice prepevati take pesni. Namesto slovenskih pesnij pa se širijo tudi nemške. Ali temu se ne smemo čuditi. Saj

se otroci v šolah po Koroškem vadijo le nemške pesni popevati; slovenskih pesnij mili glas se žal ne sliši iz njihovega grla.

Pri tako žalostnih razmerah je pač opravičena želja vsakega rodoljuba, da se prej ko prej odstrani ta rana na sicer zdravem telesu slovenskega naroda, t. j., da se domača poštena pesen razširi med najširje sloje našega ljudstva. To so izkušali doseči pri nas naudušeni prijatelji slovenske pesni s tem, da so ustanovljali pevska društva, prirejali pevske veselice in tako širili slovensko petje v raznih krogih. Ali to se je godilo le bolj po mestih in trgih. Na deželi, med priprostim slovenskim narodom, pa se še niso dovolj razširila pevska društva. Le tu pa tam je kak naudušen rodoljub zbral vaše mladeniče in deklice, vabil jih v petju ter tako stvaril majhen pevski zbor. Taki pevski zbori se morajo med Slovenci pomnožiti; slovenska pesen mora dobiti tudi v najmanjši vasi svoje častno mesto. V tem smislu imajo naši učitelji in oni duhovniki, ki so zvedeni glasbeniki, pa tudi orgljarji mnogo lepega in zaslužnega dela med našim ljudstvom. Vsaka večja župnija bi naj imela svoj pevski zbor. Duhovnik ali učitelj ali drug izurjen pevec bi prevzel mesto pevovodje. Ob nedeljah in praznikih bi imeli po dosluženi službi božji skupno pevsko vajo, in tako bi se oživljale med našo odrastlo mladino ne le cerkvene, temveč tudi druge poštene domače pesni. Uspeh takih društev bi se kmalu pokazal; saj je vsakemu znano, kako blažilno vpliva na človeško srce lepa pesen.

Velika ovira in zadržek pri snovanju pevskega društva pa je bilo in je še zdaj med drugim tudi to, da je težko dobiti potrebnih muzikalij, t. j. tiskanih napevov z besedami vred. Res, da je mnogo pesnij in napevov izdala zaslužna naša „Glasbena Matica“ v Ljubljani, toda vse te skladbe so za naš priprosti narod predrage.

Marsikateri naudušen prijatelj slovenskega petja je morda že tu in tam na kmetih nameraval osnovati kako pevsko društvo, ali preveliki stroški so ga zavirali v njegovem namenu, in dobra misel je ostala neplodovita in mrtva.

To oviro hoče odstraniti „Slovenska pesmarica“, katero začne to leto izdajati družba sv. Mohorja. Uredbo te pesmarice sta prevzela znana naša glasbenika in skladatelja, g. župnik Jakob Aljaž na Dovjem (na Gorenjskem), in koncertni vodja „Glasbene Matice“ v Ljubljani, g. Matej Hubad. „Glasbena Matica“ sama je proti primerni odškodnini dovolila, da sme Mohorjeva družba vse, po „Glasbeni Matici“ izdane skladbe porabiti za svojo pesmarico.

„Slovenska pesmarica“ bode v treh ali štirih snopičih izšla, izmed katerih bode vsak okoli 200 strani v prav lični in praktični obliki obsegal. V letošnjem prvem snopiču bode našli skladbe raznih priljubljenih skladateljev, in sicer A) moške zборе, B) mešane zборе, in C) nabožne pesni. Med temi bode več prav lahkih, obče znanih četverospévov, ki ne bodo delali pevcem nobene, težave; a tudi za izvežbane pevske zборе je nekaj večjih